

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně



Ročník II. - 26

V Žatci dne 4. července 1947

Cena 2 Kčs.

J. A. Martinovský:

KE 4. VÝROČÍ ČESKÉHO MALÍNA

(13. VII. 1943 — 13. VII. 1947)

V těchto dnech vzpomeneme my Volynští vyhlazení a zničení hitlerovskými hordami jedné z nejkrásnějších obcí na Volyni - Českého Malína. Byly to nejtragičtější dny Volyně, kdy na volyňských širých lánách Němci silí smrt, slzy a krev. Byly to nejsmutnější dny, nejhorší dny, jaké kdy před tím, za mnoha desítek let našeho života na Volyni jsme zažili.

Třináctého července vzpomínáme čtvrtého výročí Českého Malína a vyvraždění jeho obyvatel Němci, vzpomeneme těch prvých obětí nacisticko-hitlerovské zbesilosti, které tam v dáli od vlasti a přece za vlast a národ položili ti, kteří dali své životy za vlast, kterou nezahali, ale po níž toužili a kterou nadevše milovali.

Vzpomínáme prolité nevinné krve malínských dětí, neboť ani těch neušetřila teutonská nemilosrdná bota a zašlapala toto krásné nevinné kvítí jen proto, že bylo slovanské, české.

Před čtyřmi lety padlo pod rukou nacistických vrahů 374 malínských občanů za vlast, svobodu a národ. Padli jako první bojovníci a po nich pak následovali další z Michny Sergievky a na frontě.

Před čtyřmi lety orosila česká krev široké pláně Ukrajiny a osud chtěl, aby to byla nejkrásnější a nejuvedomělejší česká víska na Volyni — Český Malín, kterou potkal osud Lidic. Za poslední války bylo v Evropě a snad v celém světě mnoho Lidic, Ležáků a Malínů, byly také plynové komory a koncentráky, ale nikde nacisté neprojevili takovou rafinovanost a zbesilou zločinnost, jako právě na nešťastných obětech Českého Malína. Bez soudu, bez vyšetřování, bez důvodů nebo obvinění, bez jakéhokoliv nejelementárnějšího zákonného podkladu vraždili Němci nejhrůznějším způsobem a upálili za živa tři sta sedmadesát čtyři občanů, nevyjímaje ani dítěte od nejtělejšího věku, žen a starců.

Takovou vraždu neprovedli by ani divoké hordy Džingizchána, takových krutostí nebyli schopni ani lidé v nejzastších dobách dějin, ale zato se jimi pochlubili Němci, podle nich „nejkulturnější národ Evropy“.

ČESKÝ MALÍN

LIDICE VOLYŇSKÝCH ČECHŮ



Budme si toho pamětlivi, zvláště ať si to dobře pamatují ti, kteří již záhy zapominají, co prováděli Němci u nás a všude kam vkročili. Budiž nám všem, kterým leží na srdci budoucnost a blaho národa a vlasti, všem, kdož chtějí, aby se podobné zločiny již nikdy neopakovaly, věčným mementem. Proto na Český Malín, Lidice volyňských Čechů nikdy nezapomínejme, ať oheň, který vzplanul 13. července v Malíně, věčně hoří v našich srdcích. Symbolický oheň, jež 12. VII. 1947 v předvečer výročí malínské zkázy bude zažehnut na náměstí v Žatci, necht nám všem Volyňským, kterým

osud dopřál vrátiti se do vlasti, při pomíná utrpení a muka, která museli podstoupiti naši bratři před čtyřmi lety, aby se mohli splniti naše nejtoužebnější a nejuvroucnější přání: návrat do vlasti. Proto dne 13. července 1947 ve čtvrtém výročí zkázy Malína, v den velikého smutku nás Volyňských, složíme při světlé a nehynoucí památce umučených v Českém Malíně a padlých volyňských bratří slib věrnosti republice: věrnost odkazu těch, kteří mezi námi nejsou a kteří za republiku dali své životy.

Čest jejich památce!

Volyňští Češi!

Naše dávná touha došla splnění. Uskutečnilo se naše nevroucnější přání a my jsme se vrátili do vlasti, odkud naši dědové před 80 lety odešli. Stali jsme se novými občany republiky, která nás postavila na důležitá místa v českém pohraničí.

Bylo rozhodnuto na valné schůzi Svazu Čechů z Volyně 11. V. t. r., aby tato pro nás historická událost byla náležitě zhodnocena. Stane se tak proto 13. července t. r. v Žatci.

Ve 4. výročí tragedie Českého Malína — našich volyňských Lidic, budou uspořádány v Žatci oslavy, které budou dovršením vol. reemigrace a vzpomínkou na Český Malín, jehož odkaz nás zavazuje k věrnosti národu a vlasti.

Vyvrcholením oslav bude slib věrnosti republice.

Svaz Čechů z Volyně je si plně vědom veliké důležitosti a významu tohoto aktu pro přítomnost i budoucnost.

Obracíme se proto s naléhavou výzvou na všechny volyňské Čechy, aby se těchto oslav zúčastnili. Jen tenkrát uhájíme svá práva a prosadíme své požadavky, ukážeme-li odpovědným vládním činitelům, že je nás mnoho a vystoupíme-li organisovaně a jako jeden celek. Nikdy po druhé se nám nenaskytne tak vhodná příležitost, jako 13. července v Žatci. Nebude-li využita, Svaz Čechů z Volyně nevezme si na zodpovědnost hájení vašich zájmů, kterých je stále velmi mnoho.

Obracíme se na všechny důvěrníky a bývalé předsedy zájmových skupin, aby tuto výzvu náležitě propagovali a připravili hromadnou účast z obcí a okresů, kde jsou volyňští Češi osídlení.

Jedná se o událost, která bude mít široký ohlas. Je na vás všech, aby byla důstojnou a úspěšnou reprezentací volyňských Čechů a aby v plném rozsahu potvrdila všechny naše klady. Výkonný výbor ukládá proto za povinnost každému vol. Čechu účast na oslavách a věří, že se i při této příležitosti projeví naše soudržnost a solidarita.

Výkonný výbor Svazu Čechů z Volyně.

„Věrná stráž“ a její význam pro nás

Všem nám volyňským Čechům, příslušníkům 1. čs. zahr. vých. armády, kteří jsme zůstali v ČSR po revoluci a sledovali vývoj událostí a poměrů, měli jsme možnost se zúčastnit na budování a osidlování pohraničí, poměry v ČSR nezdaří se být příliš rozdílné než v cizině. Během třech let mnoho volyňského se zapomnělo, mnohemu jsme se naučili a novým poměrům se přizpůsobili. Naši lidé, zkušení zemědělci a chmeláři, předci v mnohých případech ve svých zkušenostech usedlíky v pohraničí, kteří se přistěhovali z vnitrozemí po revoluci. Toto jsme docílili pracovitostí, houževnatostí, kamarádstvím, vzájemnou pomoc a informacemi, které nám poskytuje Svaz Čechů z Volyně a časopis Věrná stráž. Náš časopis je pořítkem, informatorem a příručkou, bez které se dnes ani jeden volyňský Čech neobejde. V každém čísle, kromě našich volyňských záležitostí, najdeme vládní nařízení, zprávy reemigrační, osidlovací, informace pro vdovy, invalidy a reemigranty, zprávy o volných zemědělských usedlostech a živnostech, porady, sjezdy, oslavy a jiné zajímavé události. Náhlá změna poměrů nebude pro naše reemigranty tak citelná, budou-li náležitě informováni jak o svých

právech, tak i povinnostech v ČSR. Zvláště dobrou službu vykonala a koná dosud Věrná stráž těm, kteří hledají své příbuzné a známé, zavlčené Němci na nucené práce. V zájmu každého jednotlivce je nutno, aby tento časopis předplácel, četl a doporučoval všem, kteří jej doposud odebirají, ba dokonce neví, že vychází. Příkladem toho je skupina Volyňáků, provisorně usídlená v Chaňovicích, okres Ústí n. Labem, která nebyla našimi zástupci u shromažďovacích středisek informována o existenci Věrné stráže a o jejím významu pro reemigranty z Volyně.

Styční důstojníci v osidlovací komisi MZ měli by sami upozorňovat na význam časopisu v zájmu volyňských Čechů a rychlého osidlování.

Je mrzuté a nepříjemné, když naši lidé často jezdí až do Prahy jen pro informace, které byly několikrát uveřejněny ve Věrné Stráži a místo 100 Kčs ročního předplatného, utratí 300—400 Kčs za cestu do Prahy.

Tak malý obnos ročního předplatného zajisté může každý věnovat, zvláště, když koná tento časopis pro nás tak důležitou službu.

Škt J. Kozák.

Volání 37.000 Čechů a Slováků vyslyšeno

Ze všech koutů Evropy vracejí se naši krajané, aby pomohli budování našeho státu. Po návratu 33.000 volyňských Čechů, kteří až na malé výjimky jsou již usídlení a pracují na nových usedlostech v osvobozeném pohraničí, začíná nyní velká akce návratu Čechů a Slováků z Rumunska. Kritická situace v zásobování Rumunska postihla i naše krajany. Proto jejich reemigrace bude provedena co nejdříve a má být zcela skončena ještě během letošních letních měsíců. Již nyní zásobujeme potraviny rumunské Čechy a Slováky a ve sběrném středisku Aledž je již připraveno prvních 1000 osob pro zahajovací transport.

Češi a Slováci žijící v Rumunsku jsou potomky krajanů, kteří se tam přestěhovali asi před 150 lety. Jde vesměs o velmi uvědomělé lidi, kteří si po dlouhá léta zachovali ryzi český charakter. Krajané z Rumunska budou velmi cenným přínosem pro hospodářský rozkvět republiky. 5200 rodin je sklářů, horníků, cihlářů, zedníků a zemědělských dělníků, tedy vesměs příslušníků povolání, kterých máme kriticky nedostatek. Více než 3000 rodin našich krajanů vlastnilo v Rumunsku jen t. zv. trpasličí usedlosti, chalupy, které měly méně než 4 ha půdy. Zemědělci budou přesídlování až po podepsání příslušné československo-rumunské majetkové dohody.

A tak věříme a těšíme se, že již během 14 dnů budeme moci uvítat doma rumunské Čechy a Slováky. Poskytneme jim co možná nejlepší existence v našem průmyslu i v zemědělství. A ještě něco: otevřenou náruč a pravé porozumění. IS.

Reemigrace z Rumunska

Počátkem července začíná reemigrace z Rumunska. První transporty jsou očekávány kolem 10. července 1947. Celkem přijede 37.000 reemigrantů, kteří budou přechodně ubytováni ve střediscích: Šumperku, Mikulově, Berouně, Českých Budějovicích a jinde. Jako první přijedou dělníci, kteří budou zaměstnáni na lesních a zemědělských pracích, dále přijedou zemědělci, živnostníci a j., kteří budou osídlení v Čechách a na Moravě. Proto je nutno, aby naši styční důstojníci, předsedové zájmových skupin a neosídlení reemigranti z Volyně se vyneslažili, aby do této doby byla ukončena osidlovací akce volyňských Čechů.

Je nutno osídliti obce: Žebráky, okres Tachov, Petrovice, okres Ústí n. L. a Myln, okres Mariánské Lázně, o kterých jsem podal zprávu ve „Věrné stráži“.

Škt J. Kozák.

Marie Glázrová

přední členka činohry Národního divadla v Praze.

„Náš vzmach je slabost, pouhý lesk a dým, a zdáme-li se všim, jsme právě pranišm“.

Tak nějak mi připadala smutná naše Marie Glázrová, a přece šla z premiéry, lidé tleskali, ona děkovala, ale v jejích očích byl smutek. To bylo po slavné premiéře v Národním divadle. Známe ji nejen jako velkou umělkyni, ale jako velkou vlastenku. V roce 1939 vyhnali nás ze Slezska, byly to smutné doby, a tenkrát mně Glázrová řekla: „Vyhodili nás ze Slezska, kde byl tatínek 33 roky lékařem, nemám domov a jinde než ve Slezsku domov nikdy nenajdu“. Ještě před válkou jdu na Bezručův večer, Tady usedám



a vyčkávám, co nám Marie Glázrová přinese nového. Na jevišti vchází dívka skromně oděná, vlasy uhlazené, obecnostvo neskrblí potleskem a ona se ani neusměje a tu mne napadá, kdy a kde jsi viděl tolik smutku? Nu ovšem, recituje Petra Bezruče, recituje, žije, prociťuje každým nervem, nechá nic ležet ladem, mimicky, bez gest, tolik výrazu, že lidé pláčí a smějí se, nechají se nést. Program je u konce a tu vidíš, jak se Maryčka usmívá a v duchu si říká, nu, přece jsem vám Bezruče přiblížila.

Její heslem je sloužit umění, nikdy ji nenajdete oslněnou úspěchem, vždycky skromnou, nedůvěřující okolí, nevýslovně plachou, ale je-li v právu, brání se s největší rozhodností.

Jak jinak by se také ta „děvucha z Beskyd a z hor“, která přišla do Národního divadla ještě s copánky, aby tu jako 18leté děvčátko sehrála velkou roli, a hned zase na Vinohradech Sha-

kespearovu Katušku ve „Zkrocení zlé ženy“, a zase Kleopatru, Lysistratu, Maryšu, a sta jiných... a přichází film od Jenufky přes Tanečnici až k tragické postavě Roziny Sebrance. Jaká to škála různých rodových typů!! Je v ní houževnatost a tvrdost slezského lidu, ač její tvar má cosi tesaného z chodského typu od Domažlic po babičce.

K divadlu nešla sama, přivedl ji do Prahy tatínek, dal na učení a když už tatínek to jednou nafídl, pak už se zase dceruška nechťela dát zahanbit, že není k ničemu a s dravostí jí vlastní dala se do práce a dnes je přední členkou Národního divadla a nejlepší herečkou. Těší se z každé nové role a neodloudí-li nám ji cizina k filmu, budeme mít z ní ještě hodně radosti. Ovšem, smutek najdeš v jejích očích bezmezný, nevídej se do nich, našel bys výčitku slezského děvčete Maryčky Magdónovy.

„Bez konce jsou lesy Markýze Géra, otcové když v jeho pobití dolech, smí si vzít sirotek do klína dřeva, co pravíš, Maryčko Magdonova?“

Když jsem ji byl požádat o účinkování na naší akademii, s velkou ochotou přislíbila. Ačkoliv má zaslouženou dovolenou, přijede až z Moravy k nám do Žatce. Nebudte smutná, Maryčko, Váš čas ještě přijde!!! Jste velká i když si myslíte, že jste malá! Buďte nám v Žatci srdečně vítána!!! R.

Eduard Haken

Sólista opery Národního divadla v Praze (volyňský Čech).

Ano, ten velký Eduard Haken, první bas opery Národního divadla, je volyňský Čech, narozen v obci Sklín u Lucku. Chtěl být lékařem. Po absolvování střední školy přijel do Prahy studovat medicínu. Z rodinných důvodů nemohl však studie dokončit a na radu svých přátel začal se učit zpívat u profesora Levitského v Praze. Po delší přípravě se přihlásil o právě vypsané místo basisty do sboru Národního divadla. Byl přijat, ale jeho skvělého basu si povšiml profesor Talich, který mu vymohl dvoutou smlouvu jako zpěváku pro menší sólové partie. Ještě před uplynutím této smlouvy stal se Haken sólistou Českého divadla v Olomouci, kde vystoupil první v roce 1938 v „Daliboru“. Pak nastává jeho rychlý umělecký vzestup, který mu umožnil jeho vzácný hlasový fond a vážně pojmávaná práce.

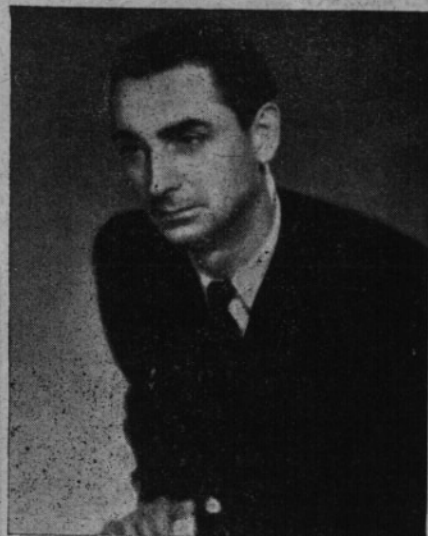
Za svého pobytu v Olomouci nastudoval 26 operních rolí, z nichž má nejraději Kecala z „Prodané nevěsty“. Na jeho úspěchy v Olomouci bylo upozorněno Ná-

rodní divadlo v Praze a tak náš krajan se vrací 1941 zase do Národního divadla, ale již jako první solista. Již 6 let poslouchá pražské obecnostvo sladké tóny českých i cizích hudebních skladatelů z úst medika, ve kterém zvířela touha po mnohotvárném, třebaže těžkém životě umělce. Ano, již 6 let poslouchá pražské obecnostvo jeho čistý, dramatický přednes, podávaný s nadšením a touhou věnovat sebe a celou svou bytost obecnostvu a umění.

První role? Žalářník Beneš v Daliboru. Po ní celá řada rozličných zastavení, různých charakterů, měnivých úloh. Ke třiceti by jich napočítal od Kecala, barona Ochse, Marbuela, Janka, Matěje, Palouckého k Vávrovi z překrásné Maryši a mnoho jiných. Jeho velkou láskou je role Dona Quijota.

Eduard Haken jako volyňský Čech dělá velkou čest všem volyňským Čechům. Je-li někdo v Praze, nepamenejte se naň do Národního divadla podívat, a dozví-li se, že jsou v hledišti Volyňští, bude ho to těšit.

Když jsem ho byl požádat o účinkování na naší akademii v Žatci, ani chvíli se nerozmyslel



a jeho „ano, pro Volyňské ano“, a již zmizel na jevišti. To bylo v Národním divadle při představení „Prodané nevěsty“, kdy tam hostovala Jarmila Novotná. Než jsem se ze zákulisí vymotal, slyšel jsem Hakena jako Kecala zpívat: „Znám jednu dívku...“

Věřím, že to, co Haken udělal, je jeho začátek, a je toho velmi mnoho na jeho mladá léta, ale to hlavní jej čeká, věřím, že nám dá přiležitost ještě hodně mnoho o sobě slyšet. Že to bude samá chvála, o tom nepochybuji. Buď nám vítán, krajaně v Žatci. Těšíme se! R.

J. A. Martinovský:

Úvahy k článku „Volyňské bratrstvo 13. VII. do Žatce“

Valná hromada Svazu Čechů z Volyně, která se konala dne 11. května t. r., usnesla se uspořádati ve čtvrtém výročí zkázy Českého Malína dne 13. července t. r. pietní vzpomínkovou slavnost, na které jako každoročně před tím Volyňští vzpomenu oběti Českého Malína a všech těch volyňských bratří, kteří byli umučeni na Volyni za německé okupace.

Na této valné hromadě byl přijat zároveň návrh bratra por. Chudoby, aby při světlé památce na padlé a umučené bratry byl složen slib Volyňských věrnosti republice, což velmi vhodně spadalo do důstojných a pietních oslav a vážnost dne tím ještě více byla podtržena.

Nikdy však nemohu souhlasit s pisatelem článku „Volyňské bratrstvo 13. července do Žatce“, ve kterém se mezi jiným praví: „Tímto radostným dnem, kdy každá volyňská noha a zrak zamíří do Žatce, bude 12. a 13. červenc, kdy bude konati Svaz Čechů z Volyně „Slib věrnosti republice“, celostátní oslavy návratu Volyňských do vlasti u příležitosti výročí zničení Českého Malína — Lidic volyňských Čechů. V tento den synové národa zajásají radostí...“ A takto končí svůj článek J. Dušek: „Shledání naše v Žatci 13. července bude veliké a radostné.“

Že bude naše shledání 13. července veliké svou důstojností i počtem přibylých Volyňských, to nepochybuji, neboť již na Volyni celá česká Volyň již třikrát k 13. červenci přibyla k hrobu malínských mučedníků, aby vzpomněla jejich veliké oběti, ale radovat se v ten den a dokonce jásat je pro nás velice nemístné, ba prostě nedůstojné. Věřím, že v den 13. čer-

vence všechno volyňské bratrstvo přijde se pokloniti a uctiti památku malínských — volyňských bratří, a to Volyňští z Čech — řijdou do Žatce, z Moravy zase do obce Nový Malín (dříve Frankštát), okres Šumperk, kde toho dne se odbude přejmenování obce Frankštát na Nový Malín a zároveň v tomto Novém Malíně bude uložena prst z hromadné mohyly malínských bratří.

Proto dne 13. července vzpomene se smutkem a žalem našich malínských — volyňských bratří, vzpomene na krev, slzy a utrpení, z kterého nám vzrostla svoboda, a při světlé a nehynoucí památce padlých našich bratří složíme slib věrnosti republice, slib věrnosti jejich odkazu, že naši vlast budeme chrániti a uchráníme na věky.

13. červencem nemůže být a již nikdy pro nás Volyňské nebude radostným dnem. V den, kdy v uších každého z pozůstalých malínských zazní jasněji chechtot nacistických vrahů, v den, kdy zase jasněji uslyšíme řev kulometů a pušek, jimiž nacisté usmrcovali naše nejdražší, v den, kdy mračna dýmu zapáleného Malína zahalila ve smutek celou českou Volyň — v tomto smutném výročí jásat nemůžeme a také nebudeme.

Chť-li pisatel zdůrazniti radost Volyňských (přiznávám zcela oprávněně) nad jejich návratem do vlasti, mohl tak učiti kdykoliv, ale nikdy ne v den vzpomínky na tragedii Č. Malína. 13. červencem má být a také zůstane v historii volyňských Čechů jako jeden z nejtragičtějších a nejsmutnějších dnů, jehož nelze znesvěcovati žádnými radovánkami. To budí příkazem pro nás i pro budoucí.

Poděkování

My, reemigranti z Volyně, vysokoškoláci, tímto vzdáváme díky ministerstvu sociální péče — reemigračnímu odboru za vyplacené nám jednorázové finanční podpory ve výši 1000—1500 Kčs na osobu. Tyto podpory — díky pochopení šéfa a úředníků MSP — zvláště sekč. šéfa dr. Vomáčky a náměstků ing. Pospíšila a Dr. Lisa jsou nám vypláceny během několika hodin po předložení žádosti. Velkou zásluhu na této rychlé a tak potřebné pro nás pomoci má také náš zástupce škt. J. Kozák, který, ačkoliv bedlivě zkoumá každou žádost, ihned rozhoduje, doporučuje, obstará potřebné podpisy sekčního šéfa nebo jeho náměstků a během několika minut žádost je vyřízena.

Vysokoškoláci:

Buchalcev Mikuláš, Poležal Alexandr, Tuháčková Stanislava.

Slib věrnosti

REPUBLICĚ

Sjezdová kancelář Svazu Čechů z Volyně
Žatec, nám. Dra E. Beneše

Tempo příprav na 13. července se zrychluje.

Sjezdová kancelář ve „Věrné stráži“ jen tak tak, že zdolává nával objednávek legitimací na dráhu, vstupenek a informací. — Denně přichází přihlášky nových účastníků i z těch nejvzdálenějších míst z Čech i Moravy. Tak Chotíněves přijede se dvěma autobusy s více jak 100 účastníky (Boratín) Ivančice hlásí z Meclova na Šumavě 20 účastníků, Trískolupy, Počeraďy 30, Kupičov 150. Odbor mládeže více jak 100. Vstupenky na slavnostní akademii, kde budou účinkovati volyňští umělci, jsou takřka vyprodány. Vdovy chystají velkou účast, atd. Kdo jsi ještě nyní váhal s účastí, přihlas se ihned. 13. červencem v Žatci bude velký a krásný.

Legitimace na dráhu objednejte ihned. Poslední zásilky legitimací budou expedovány v pátek dopoledne 11. července 1947. Později expedované legitimace by Vás nedošly. Pište proto ihned.

Přivezte prapory! Všechny prapory přivezené do vlasti vezměte s sebou na slavnosti do Žatce.

Bratře a sestry! Připravili jste si již na 13. července svoje legionářské uniformy? Jestliže jsi tak neučinil, neodkládej!

Sjezdové pohlednice. Studentský domov volyňské mládeže vydá k celostátním oslavám návratu serií pohlednic s upomínkovými motivy z Volyně. Serie bude stát 20 Kčs. Objednejte písemně.

Volyňské vdovy do Žatce. Při oslavě návratu volyňských do vlasti dne 13. července v Žatci budou tvořiti volyňské vdovy v průvodu a při slavnosti vlastní skupinu. Do Žatce přijedou ve smutečním úboru a když již jej nemají, přijedou v černých šátcích. Sefadiště vdov 13. července v 10 hodin před kanceláří Svazu Čechů z Volyně, Šafaříkova třída. Sestry, přijďte do jedné. Bude to náš výkřik do svědomí národa. Odpoledne pak ve 2 hodiny v malém sále Střelnice stavovská porada volyňských vdov, na které promluví k vdovám zástupci církvi a státní činitelé.

Vzpomínáme

Dne 13. července budou tomu čtyři léta, kdy smečka německých lupičů vyvraždila a vypálila naši rodnou obec Český Malín na Volyni.

My, pozůstalí z Českého Malína, osídlení v obci Frankštát u Šumperka na Moravě, společně se zdejšími občany za účasti místního národního výboru, pod záštitou min. nar. obrany arm. gen. Ludvíka Svobody vzpomene pietní slavností ve čtvrtém výročí našich malínských mučedníků.

Ve výročí den 13. července bude slavnostně odhalen památník malínských mučedníků a zdejší obec Frankštát přejmenována na Nový Malín.

Milí bratří a sestry! Kdož cítíte s námi naši bolest, vzpomínejte, zúčastněte se pietní oslavy a národní pouti v Novém Malíně.

Ant. Pelíšek.

„Praha volá - volá Praha“

V předposledním čísle Věrné Stráže bylo krátce poznamenáno, že pobočka Svazu Čechů z Volyně hodlá umožnit dětem našich krajanů ze všech koutů republiky první zájezd do matičky Prahy. Tato skutečnost již se projednává a připravuje na všech místech, které by pomohly uskutečnit a zvládnout tuto významnou událost. Podnik bude se provádět pod heslem: 1000 dětí volyňských Čechů do Prahy! Děkovný hold volyňských dětí panu prezidentovi!

A teď bude na nás samotných, na našich pobočkách a důvěrnících a hlavně rodičích, aby tento dobrý nápad byl organizován a účelně s důstojností proveden. Pražská pobočka, jsme si tím jisti, vynaloží veškerá svá úsilí ke zdárnému provedení tohoto podniku, který jednou provždy zůstane nejhezčí vzpomínkou v srdcích naší drobtiny. Bude na nás, abychom zodpovědným porozuměním při odhodlané spolupráci všech a za náležitě propagace této myšlenky tuto radost našim dětem umožnili. Jejich vzpomínky budou se stále vracet i v zralém věku i v úctyhodném stáří, dej bůh, aby to bylo u všech i v 100letém věku k těmto událostem. Budou jednou samy vzpomínat i vypravovat, že léta páně 1947 v tu neděli po sv. Váňci po prvé uviděly i slyšely a to docela z blíзка svého milovaného presidenta-Budovatele. — Budou vyprávět svým dětem, dětem svých dětí o stovčátě nádherné matičce Praze, o srdci své Republiky. Umožněte jim vidět tu Prahu, za kterou bojovali, krváceli a umírali jejich otcové, bratři a sestry, o které tolik určitě snili. Umožněte jim od čistého dětského srdce poděkovat svému drahému tatíčkovi prezidentovi za to, že uskutečnil tužby jejich otců — žít mezi svými a pracovat pro svůj národ, pro svou českou zem. Poděkovat za to, že je, poupátka, přesadil, sice z úrodné bohaté půdy ukrajinské do naší čisté, krásné české zahrady — do zemského ráje. Bude na nás, aby se z těchto poupátek vypěstovaly nádherné sedmikrásné, stolisté květy a pak z nich zdravé, odolné plody k udržení a zakofení čistého silného českého kmene — národa!

Obracím se na vás, milé maminky a starostliví tatínkové, prosím vás, přečtěte tento článek, zamyšlete se, poradte se a zorganizujte tyto výpravy vašich dětí k nám do Prahy. My se o ně dobře posta-

ráme — to vám slibujeme. Popřejte tuto radost svým dětem třeba i za cenu zvýšeného pracovního výkonu nebo menší peněžité oběti. Uděláte to jednou v životě a odměnou za to budete mít trvalou vděčnost svých dětí a radostné — s rozzářenými očičkami vypravování o tom, co viděly, slyšely a zažily v Praze. Nechte své děti již teď zvěčnit na fotografiích at amatérských nebo řemeslných — zůstanou vám i jim trvalou vzpomínkou vysoké ceny a album těchto fotografií bude důstojným, upřímným a vhodným darem panu prezidentovi: České děti z Volyně vkládají svůj osud, svůj život jako budoucí strážci i obránci svobody, republiky i demokracie do rukou pana presidenta!

Sledujte pozorně pokyny a informace ohledně tohoto zájezdu v příštích číslech Věrné stráže. Pište své náměty i námítky do Věrné stráže nebo přímo do pobočky SČZV v Praze I, Celetná ul. č. 19 „U černého orla“. Dále pražské krajany a přátele prosíme o spolupráci na schůzích, které se budou konat dne 26. června, 10. a 24. července t. r.

S krajanským pozdravem: našim dětem zdar Ing. T. Holubovyc, Praha.

Právo lidu.

Bijete děti?

Ríká se, že v Evropě je svoboda, rovnoprávnost všech. A já vám tvrdím, že dosud není, že velká část našich bližních trpí dosud hroznou a tíživou tyraní a čeká na zrovnoprávnění.

O svá práva se nemohou hlásit v novinách ani na schůzích, jejich utrpení je většinou tajné a skryté. Jsou to děti. Či jste ještě neviděli otce nebo matku, bijící své děti hlava nehlava, posílající dítě pro rákosku, kterou bude zbito, rodiče, vyhrožující na ulici veřejně dětem — počkej, až přijdeme domů, ty jich dostaneš! Nejsou takoví rodiče všichni, ale tvrdím, že jich je většina. Ríká se dosud: „Škoda každé rány, která padne vedle.“ A vy tomu věříte? Vy si myslíte, že bitím už byl někdo správně vychován? Určitě ne! Docílíte na chvíli, co chcete, ale naučíte dítě nesmírně nenávidět. Nenávidět vás, své rodiče.

Protože děti jsou slabé a nemohou na vás, silné. Musí si to nechat líbit. Jsou na vás odkázány. A mo-

Pravoslavné bohoslužby u zákládního kamene Malínského památníku na hřbitově vykoná otec archimandrita Andrej za přítomnosti otce protojereje VI. Zacha, Ant. Zajíce, Ant. Pařízka a Grig. Kratuka. Panychida bude sloužena od 9—10 hod. Otec archimandrita Andrej přijede do Žatce. již 11. 7 1947.

Evangelické bohoslužby budou v evangelickém kostele v Husově třídě od 9—10 hod. Vykoná je hlava evangelické církve synodní senior Th. Dr. Josef Křenek. Zpívají bude pěvecký sbor evangelické mládeže z Čes. Boratína, nyní v okolí Litoměřic. Očekává se vzácná návštěva Dr. Sherwood Eddyho z USA se skupinou duchovních.

Katolické bohoslužby konají se v parku před reálným gymnasiem od 9—10 hod. Slouží veliký přítel volyňských Čechů arcibiskup dr. Jos. Beran a káže na téma „Skryté prameny národní síly v dobách ponížení národa“. Zpěvy doprovází městská hudba žatecká a při bohoslužbách asistuje místní duchovenstvo a misionáři, kteří na Volyň dojíždějí.

Baptistické bohoslužby v rámci „Slibu republiky“ konají se dne 13. července o 9. hod. dopol. v malém sále stělnice. Káže kazatel Mareš.

Volyňské na Žatecku a Podbořansku prosíme o darování věcí do buffetu. Dary možno odevzdati ve sjezdové kanceláři denně od 8-5 hodin. Předem díky. Organizování ujala se obětavě pí konsulova Svárovská Buffet bude na Dostaveníčku Volyňských na stělnici.

hou proto jen nenávidět. Přál bych vám, kteří bijete své děti, slyšet, co si děti po výprasku zoufale šeptají, jak se modlí v pláči k Bohu, abyste zemřeli, aby vás za to zabil, jak jsou zoufalé a smutné. A neříkejte nikdo, že to bez výprasku nejde. Jde, jen je třeba trochu přemýšlet o výchově a o svých dětech, přečíst si úvahy lidí, kteří věc studovali, jak oni doporučují, vychovávat děti, a jednat s dětmi srdečně, laskavě, teple a rozumně. Všechno jde po dobrém, jen je to třeba umět a mít opravdu rozumně rád. A to, že vy jste byli bití, to také nedokazuje, že musíte jako jediné výchovné metody, kterou znáte, používat bití. Osvobodme děti z tohoto tyranství, tak nedůstojného nás jako svobodných lidí! Hr.

Pomozte najít paragraf!

Shromáždili se všichni právníci a úřady Tachova, aby našli jediný rozhodný „paragraf“ v zákoníku RČS, a dosud nemohou najít ten, který by se líbil předsedovi ONV p. Šimkovi.

Byl to opravdu shon na úřadech v Tachově, když si volyňský Čech — invalida zahraničního odboje se svou rodinou podal žádost o přidělení do národní správy lepšího rodinného domku čp. 943, ve kterém bydlí svobodníci.

Jak to? Jakým způsobem by měli ustoupiti domek pro Volyňáka, který nedávno přijel? To není možné na Tachovsku. Cožpak je málo těch rozbitých a neobyvatelných domků na Tachovsku, které žádný nechce? A vždyť mají na ně přednostní právo. Proč žádají o to, co už máme obsazeno? Takového mínění jsou úřady Tachova o volyňských Čechách a z toho vyplývají i jejich řešení.

Mnohokrát se řešilo v radě místního a okresního národního výboru a nikdy nenašli paragraf, na základě kterého by mohli správně požadavky Volyňáka odmítnouti, ale nechtějí najít paragraf, podle kterého by mohli rodinný domek uchazeči předati. Věc se vleče od 8. dubna t. r., a kdo ví, jak dlouho to bude ještě trvat.

Když se dověděl předseda ONV pan Šimek, že domek má být přidělen přednostnímu uchazeči, a že MNV vydal mu již dekret, zavolal si dosavadního držitele domku a „otcovsky“ jej ujistil, že s nimi žádný nehne a hnouti nemůže, že on se o to postará, a nic takového nedovolí. A když přišel jednoho dne Volyňák si domek pro-

hlédnutí s dekretem MNV v rukou, byl hrubě vyhnán nadšenými „hrdiny“, kteří domek obývají. (Jedná se o tři svobodné hochy.)

Teď však i pan Šimek pochopil, že nemůže dále upíratí právo a spravedlnost uchazeči.

Nemohou najít ten „paragraf“, podle kterého by ho mohli určitě odmítnout a také nemohou najít ten, podle kterého by mohli domek Volyňákovi předati. Po dlouhém přemítání věc poručili na vyšetření dr. Dohnálkovi — notáři v Tachově jako okresnímu referentovi. Je zajímavé, že p. dr. Dohnálek našel „paragrafy“, podle kterých mohou dosud bydlící v domku si vše z domku odvéztí a ponechat tam jen holé stěny. Nábytek a vše, co při domku je, a bylo tam po Němcích a nikdy jim přiděleno nebylo, že jim patří. Zjistil, že nemohou svobodní páni být z domku přesídleni do náhradních bytů, kterých je v Tachově mnoho volných, a našel ještě mnoho jiných věcí.

Proč pan dr. Dohnálek nemůže najít jediný paragraf v zákonech ČSR, který by přispěl k rozhodnutí konečnému?

Rád bych se přesvědčil, že přes to, že nejsem doktorem práv jako pan Dohnálek a diktátorem na Tachovsku jako pan Šimek, tolik vím, že existují zákony a paragrafy, hájící zájmy přednostního uchazeče — válečného invalidy a vztahují se takové také na Tachovský okres!

Kdo o nich ví lépe, prosím uvědomte legionářskou obec v Tachově.

E.

Volyňský problém nejpalcivější

Mařenka nepoznala tatínka.

Vojna, kterou jsme prožívali, způsobila Volyňským vedle velkých škod hmotných, ještě více škod morálních. Zničila jim tisíce nejlepších synů a dcer a v životě těch, kteří ji přežili a vrátili se zpět do vlasti, zanechala hluboké a palčivé rány, které se budou velmi těžko hojiti.

Za nepřítomnosti rodin jsme prosili Boha, aby nám je brzy poslal, neboť život bez nich byl tisícům peklem. Byl to kámen, který nemohl být odvalen. Nyní, když se tyto vrátili, setkáváme se s novým problémem, t. j. pro-

blémem rozvrácených rodin, který je nyní kletbou Volyňských. Prošel jsem desítky obcí, osídlených Volyňskými a nenašel jsem ani jednu, kde by nebyli sirotkové s živými rodiči, vdovy s živými muži a vdovci s živými ženami. Nikdy jsem neviděl na Volyni takovou spoušť ani za deset let, jako nyní. Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych tomu. Povím vám jen jeden případ.

Tuto neděli se ženil náš spolupracovník JUC Alexandr Nágel, nestihl jsem vlak, nemohl jsem jeti a proto jsem jej na šťastném

kroku do života provázel alespoň v myšlenkách. A vzpomněl jsem si na jeho článek „O šátečku“, který mluvil do srdcí Volyňských o manželské věrnosti a také na poslední jeho článek „Toniček čeká na tatínka“. I já vám povím příběh o věrné mamince a o sladkém 3letém děvčátku z Volyně, která se jmenuje Mařenka, a kterou má celá obec ráda, chová ji, laská, a na kterou se její vlastní tatínek ani nepodíval a ji nepohládl.

Mařenka se narodila ve velké volyňské vesnici, krátce před tím, než tatínek odešel bojovat za vlast. Když odcházel, díval se na něj jen krásné oči Mařenky, které ještě nechápaly, čeho všeho je svět schopen. Ale čas utíkal a Mařenka rostla jako z vody. Začala běhat, začala mluvit, oba dědečkové a babičky jí s maminkou nahrazovali tatínkovu lásku. Stala se jejich miláčkem. Maminka ji milovala nesmírně, opatrovala ji, jako oko v hlavě a když Mařenka začala chápat, o ničem jiném jí nevypravovala, než o hodném tatínkovi, který jen na ní myslí a o tom, jak jednou pojedou mašinkou za ním. Tatínek byl Mařence něčím nekonečně velikým a krásným. Od maminky byla v ní živena láska k tátovi, kterého nepoznala. Přechítala jí všechny dopisy z prvních časů, když jí ještě psal i když ona tomu nerozuměla. Mařenčina máma byla poctivou a hrdou volyňskou Češkou. Každý táta byl na ní hrdý. Žila jen pro něj a pro svoji Mařenku.

Přišel čas, kdy Mařenčina obec se připravovala k odjezdu do vlasti. Všude zazníval radostný zpěv národních písní a mezi nimi i píseň „Ach synku, synku...“ Mařenka stávala často před zrcadlem, pořád se česala, aby se tatínkovi líbila, až jí po prvé uvidí. Každému s hrdostí vypravovala, že pojedou za tátou, tatínek jí koupí nové botičky, čokoládičku a maminka již nikdy nebude smutná.

Konečně se dočkali a vyjeli. Cesta byla dlouhá, plná očekávání a růžových nadějí. Přijeli a mysleli si, že do střediska tatínek přijede pro ně. Nepřijel. Přijel jeho bratr. Přijeli do jeho domu. Jaké bylo jejich překvapení. Uvítání bylo chladné jako led, ruku mamince nepodal, na roztomilou Mařenku se ani nepodíval, ani ji nepohládl a ani botičky nekoupil a ani čokoládičku nepodal. Bůh sám ví, co se dělo v duši tohoto malého tvorečka!



Zprávy svazu

Výzva.

Vyzýváme všechny vdovy a rodiče po padlých příslušnících čs. zahrani. armád nebo spojeneckých armád, kteří si dosud nepodali přihlášky o zaopatřovací platy, aby se ihned přihlásili písemně nebo osobně v kanceláři SČV.

Náš zástupce pro Prahu škt. Jaroslav Kozák informuje a odpovídá na četné dotazy, že: Reemigrantům z Volyně jsou vypláceny zálohy na kvitanci F-12 po 3 Kčs za ruble, složené u směrných komisí na Volyni po 1000 Rb na člena rodiny. — Za Rb, složené na kvitanci F-13, obligace půjčky a jiné, prozatím Národní banka nic nevyplácí a je nepřijímá. Realisace a další výplaty na kvitance F-12, F-13 a j. nastoupí po projednání těchto záležitostí mezistátní finančně-hospodářskou komisí. Tato komise projedná také záležitosti úhrady za oceněné budovy, inventář a osevy, zanechané našimi reemigranty na Volyni. Dotyčné informace o těchto záležitostech budou napříště uveřejňovány ve Verné stráži.

Dochází nám často dotazy slušných rodin, zda máme v záznamu děti, které by mohly být vzaty buď na vychování, nebo i adopci. Kdo ví o takových dětech, nechtě je přihlásí okresní péči o mládež v Podbořanech.

Volynský problém nejpálčivější

Maminka nenaříká na tatínka, kudy chodí, pláče. A když mi to vyprávěla, plakal jsem s ní. Tatínek je z tak vážené rodiny, každý ho má ve vsi rád, poradí, pomůže, a každý se jen ptá, jak je to možné, že ke svému je tak cizí a chová se k nim tak nelidsky a nevolynský. Bohužel, za nepřítomnosti manželky, uchopila se jeho srdce jiná, bohužel, volynská Češka, která snad ne ze zlé vůle, ale z nerozumů rozvrátila tak mladé a dříve tak šťastné manželství.

A takových nešťastných krásných volynských dětí jsou desít-

Repatriace volynských Čechů z Polska.

Podle sdělení ministerstva sociální péče v transportu reemigrantů z Polska nacházejí se i volynští Češi a sice: Bílová Emilie, nar. r. 1897 v Kupičově, Švejda Vladimír, nar. r. 1922 v Leduchovce, Kozlovská Helena, nar. r. 1915 na Volyni, Klaban Antonín, nar. r. 1920 v Ulbárově, Lucuk Josef, nar. 1914 ve Zdobunově, Lucuková Helena, nar. 1942 ve Svaté, Košťálová Olga, nar. r. 1898 v Hlinsku, Felinský Josef, nar. r. 1902 na Volyni, Felinská Marie, nar. r. 1908 na Volyni, Felinská Jiřina, nar. r. 1938 v Kostopoli, Felinská Anna, nar. r. 1939 v Kostopoli, Gleich Mikuláš, nar. r. 1905 v Rovně, Vála Jaroslav, nar. r. 1922 v Mirohošti.

Blaník — ilegální odbojová organizace na Volyni oznamuje:

Umluvená schůzka vedoucích funkcionářů „Blaníku“ koná se 5. července 1947 ve 3 hod. odpoledne v restauraci „U červeného orla“, Celetná 19 (nedaleko Prašné brány) v Praze I. Dochvilnost a účast nutná!

Pokud jste nezaslali organizačnímu referentovi R. Hlaváčkovi, Podbořany 489 všechny, byť i poškozený materiál „Blaníku“, učinite tak okamžitě.

Potřebujeme nutně „Krajanské listy“. Máte-li celé výtisky, jednotlivé listy nebo jen útržky, zašlete je okamžitě třeba i nevyplaceně na adresu organizačního referenta.

U příležitosti malinských cslav v Žatci sejdou se dne 13. července 1947 o půl 4. hod. odpo. v místnostech studentského domova (případná změna bude včas hlášena). Nádražní schody 199 všichni členové „Blaníka“, aby projednali několik důležitých časových a organizačních problémů. Bratři, upozorněte na to všechny, kdož v „Blaníku“ pracovali, ať se určitě dostaví. Případné náměty a připomínky řiďte na adresu organizačního referenta.

Bratři! Chceme složití národu doma úcty z naší ilegální odbojové práce. Pomáhejte všichni soustřeďovat materiál! Sledujte další oznámení a výzvy a upozorněte na ně ostatní bratry!

Neštěstí volynského krajana. 2. července konal se v Žatci pohřeb bratří Emila Floriána a Jaromíra Václavika. Jmenovaní byli usídleni v Chocovicích okres Cheb. Oba utonuli při chytání ryb. Volynské bratrstvo upřímně želí tragického odchodu obou bratří.

ky, ba stovky. Morální odolnost v cizině tak obdivovaná, ve vlasti povolila a Svaz Čechů z Volyně je nucen chtít nechtět, jako ochránce volynské cti, hledat nápravu. Bude muset zasáhnouti tam, kde bude třeba a přísně připomenouti povinnosti těm otcům, kteří neplní své otcovské povinnosti. Mlčel-li, když rodiny zde nebyly, doufal, že zvítězí zde rozum a láska k dětem, než chvilková rozkoš a zaslepení.

My, kteří máme volynské rádi a s nimiž sdílíme jejich osudy, víme dobře, jaké zde byly těžké chvíle a co bylo třeba zažítí. Neodsuzujeme ženy ani muže, ale

apelujeme, aby vzpomněli na ty doby klidného rodinného života na Volyni, aby pohlédli do očí svých dětí a to hodně hluboko. I když jejich dětská ústa budou mlčet, ty dětské oči, táto, mámo, řeknou ti vše! Beze slov vám řeknou: neopouštějte nás, neberte nám mládí, neotravujte naše duše, vždyť Bůh jednou vám za nás nahradí případné pokoření, která nám budete obětovat. Slyšíš, ty, táto, mámo, kterého se to týká, vždyť ty nejsi zlý, ty nechceš dětem ublížit, vždyť ty jenom bloudíš a já to určitě vím, že se staneš takovým, jakým jsi byl na Volyni!

J. Dušek.

Malý OZNAMOVATEL

Poděkování. Alexandr Nagel s chotí Marií děkují za milá blahopřání došlá k jejich sňatku.

Lidie Réblová — Rostislav Vlasák dovoluji si oznámiti, že jejich sňatku bude požehnáno dne 5. července o 18. hodině v pravoslavném chrámu v Podbořanech.

HLEDÁME ZKUŠENÉHO AUTOMECHANIKA s praxí. Nástup ihned. Přihlášky do adm. t. l. pod pod zn. „Odborník“.

HLEDÁM DOBRÉHO MLYNÁŘE volyňského Čecha s menší rodinou do obchodně-námezdního mlýna. Mlýn škpt. Jar. Kozáka, Oráčov, pošta a obec, okr. Podbořany.

Ve Svatavě, okr. Falknov se uvolnila cukrárna a pekárna. Oba podniky zařízené a výtělky veliké. Zájemci nechtě se okamžitě hlásí u MNV ve Svatavě.

Knižní novinky v knihkupectví Josefa Foltíka, Podbořany 200. — **Ambler:** Dívod k poplachu. Anglický špionážní román. 50 Kčs. **A. Bek:** Za námi Moskva. Slavný román o druhé světové válce. Kresby V. Plátka. IV. vydání. 80 Kčs. **A. Bek:** Osmý prosinec. Casové pokračování knihy Za námi Moskva. 75 Kčs. **J. Brophy:** Nesmrtelný seržant. Dobrodružství anglické hlídky ztracené v poušti. Zfilmováno a přeloženo do 7 řečí. 57 Kčs. **E. Fiker:** Ilavský zločin. Špionážní román z doby bojů o Slovensko 35 Kčs. **Fr. Gottlieb:** Po druhé Tobruk. O čs. jednotce na Středním východě. 68 Kčs. **D. Halley:** Do nitra džungle. Boje angl. armády v Burmě. 45 Kčs. **Sv. Janouch:** Světla a stíny. Dobrodružství čs. letce v zahraničí. 57 Kčs. **Z. H. Knapp:** Mezi nebem a mořem. Povídky ze života čs. letců. 70 Kčs. **J. Muk:** Jeden ze zapomenutých. Příběh parašutisty. 25 Kčs. **Vítězný smích.** Sborník veselého čtení o válce. 57 Kčs.

HLEDÁME:

Olga Styblíková, roz. Dostálová, Olga Poslová, rozená Bimová, Eugenie Dostálová, rozená Bimová, Marie Papoušková, roz. Nováková, Václav Novák a Vladimír Chlad, všichni z Ivanovič, kteří byli ve středisku Dolní Jiřetín u Mostu, nechtě se hlásí na adresu: škpt. Evžen Chlad, Praha XIX, nám. Dra Edv. Beneše 774.

Lidmila Marková, Puškovice 172, p. Podbořany, hledá Adolfa Marka, nar. r. 1918, Vojtěcha Marka, nar. r. 1920 a Antonína Marka, nar. r. 1909, všichni z Antonovky.

Jaroslav Sifinec, automechanik, který přijel transportem ze Žitomíru, nechtě udá svoji adresu Svazu Čechů z Volyně v Zatici.

Z. Berštler, hodinář, Dubí u Teplíc-Sanova, hledá svou matku, která v po-

slední době bydlela v Radzivilově. Kdo z vol. Čechů ví, kde se nyní nachází neb má o ní nějaké zprávy, nechtě to laskavě oznámi na uvedenou adresu.

Václav, Jan a Josef Husák, Věra, provdaná Dandová, bydlící pravděpodobně v okrese podbořanském, nechtě se ohlásí na adresu: Emanuel Odlas, Drahelčice, op. Dušníky u Prahy.

Vladimír Cendelín, bytem ve Lhotě čp. 25, p. Kralovice, okres Podbořany, hledá svého bratra Jana Cendelína z Boratína na Volyni. Nechtě jmenovaný oznámi svou adresu na výše uvedenou adresu.

Hledáme. Bojakovský Pavel, dřívě v Bratislavě, pocházející z Bi-lašova, nechtě si vyzvedne dopisy u Šira Vladimíra, rep. středisko Žatec. Mandík Vladimír, Lipová 24, p. České Chvojno, hledá příbuzné Hlaváčka Bohumila, Dragouna Antonína, Macka Vladimíra z Hlinska, Klabanovou Emilii, rozenou Hlaváčkovou z Ulbárova a Josefa Hlaváčka, který se po první světové válce přestěhoval do ČSR. Františka Holásková, Běchárky, p. Kopidlno, hledá pí Olgu Milerovou, tchyni kpt. J. Valeše. Marie Grmelová, Vestec 40, p. Jaroměř hledá Raji Divišovou z Mirohoště. Dlouhý Antonín, Břežno 87, p. Postoloprty hledá bratra Josefa Dlouhého z Poljanovky. Vladimír Petříček, Lisov, č. 19 p. Stříbro hledá Josefa Drobného a Vladimíra Kratochvíla z Omelanštiny. Škpt. Dufek Vladimír, Praha VII, U studánky 14 hledá svého strýce Dufka Antonína z Kupičova, Antonín Pluhař, Kryry 68, hledá Vladimíra Hlouška ze Šumska. Věra Malá, Tisova 50, p. Zelená Hora, hledá Malého Josefa Antonoviče z Krosny.

Z Anglie dostáváme dotaz po rodině Jaworské, Kowakové a jejich příslušných, a to:

Žofie Jaworská, roz. Kowaková, nar. v roce 1901; Pavel Jaworský, nar. 15. srpna 1922; Ludvík Jaworský, nar. v květnu 1924; Josef Jaworský, nar. 19. března 1927; Žofie Jaworská, roz. 29. března 1935. - Frydolína Kowak, asi 50letá; Wojtěch Kowak, asi 37letý; Josef Czapský, asi 48letý; Václav Kubiszta, asi 35letý; Czegona Hordejczuka, asi 50letá; Vladimírka Kužda, asi 55letá; Ludvík Kowak, asi 32letý. — Jmenovaná rodina byla repatriována z Volyně do ČSR. Její dřívější adresa byla: Frydolína Kowaková, pošta Ożenin, Zdolbunow, ves Novo-Krajew na Wolyňu. Kdo má o jmenovaných zprávy, nechtě je na tento dotaz upozornit,

Ostrašov Konstantin z Chomoutu na Volyni a Žrout Václav z Českého Malína nechtě oznámi svoji adresu Svazu Čechů z Volyně v Zatici.

Anna Papoušková, Stráž n. O., okr. Kadaň, hledá Alexandra Celeru z Volyně, okr. Čerňachov a prosí, aby každý, kdo jmenovaného zná, podal jí zprávu.

Emilie Šulcová v domově pro pěstáře v Českém Dubu hledá adresu Jaroslavy Šimoničkové, její babičky, pana Novotného, Václava Šulce a paní Hromádkové.

Novotná Božena roz. Hubáčková z Jezírka na Volyni, okr. Rovno, stáří od 70—80 let, která byla ve shromažďovacím středisku v Mostě nechtě se ohlásí na adresu: Basilij Holec, Vojkovicе čp. 52, okr. Jáchymov.

Josef Vegricht, Oráčov čp. 46, p. Oráčov, okr. Podbořany hledá svého otce Miloslava Vegrichta z Bolotkovce, který přijel z Volyně 21. dubna t. r. Kdo má o jmenovaném zprávy, nechtě to oznámi na uvedenou adresu.

Veselý Vladimír, Minice č. 9, p. Velemyšleves, hledá svého syna Václava Veselého z Teremna, který byl na práci v Německu v Hushün.

Ondřej Veselák, Minice 11, p. Velemyšleves, hledá svého syna Antonína Veseláka z Mýtnice, který byl v čs. armádě v SSSR.

Jaroslava Malá, Truzenice 27, p. Velemyšleves, hledá Antonína Sochořa z Novin.

Sokol Ant., Podbořánky 54, p. Jenenice u Podbořan, hledá svého bratra Jana Sokola ze Šalavy.

Marie Honková, Mošnov 69, p. Studenka 2, hledá Vojtěcha Hába z Hájků a Aničku Růžičkovou z Lipin u Teremna.

Svůj domov v Nehasicích opustil Antonín Svoboda, slabomyšlný, narozený v Janovce 1913. Kdo by jej viděl, ať ohlásí SNB neb A. Svobodovi, Nehasice, p. Postoloprty.

Odvolení.

Tvršice 26. VI. 1947.

Já, podepsaný Josef Holec, uveřejnil jsem v týdenku Svazu Čechů z Volyně „Věrná stráž“ a čis v čísle 16, roč. II, dne 25. dubna 1947 na druhé straně pod nadpisem „do nebe volající“, ve kterémžto článku jsem napadl soukromého žalobce obviněním z vytrpěných trestů. Veškerá tato obvinění s politováním běhu zpět a žádám soukromého žalobce pana Bohuslava Blechu za prominutí.

Josef Holec.